

Erlings guide til nem slusning

På deres første sommertogt på Nordeuropas vandveje lærte Else og Erling slusningens kunst om bord på deres båd »Vicky«. Årets tur var nummer fem og nummer seks er i støbeskeen. Det er erfaringer fra disse fem ture, de bringer videre, sammen med beretninger fra nogle af de steder, de besøgte på årets togt.

Af Erling Zimmer

Efter i nogle år havde talt om, at det kunne være sjovt at prøve og sejle på kanaler, tog vi springet og planlagde en ferietur til Lauenburg. Der var kun syv sluser, og skulle det ikke være noget for os, kunne vi altid vende om efter en eller to sluser, og så havde vi ikke så langt hjem.

Men sådan skulle det ikke gå. Vi blev bidt af det, fordi vi begge har øjne og ører for natur og fugleliv ved stille og rolig sejlads på kanaler. Denne egenskab kan læseren fx selv

afprøve ved at tage turen ind til Skælskør, Haderslev, Nykøbing F eller Saksøbing.

Indsejling i slusen

Ved ankomst til en sluse orienterer man sig om, hvor lystbåde skal vente, lægger til og kontakter slusemesteren over VHF - kanalen er angivet ved skiltning. Er der grønt lys, når man ankommer til en sluse, sejler man ind så langt frem i slusen, man kan komme, fordi der kommer andre, der også skal med.

Det er almindelig praksis, at man kan lægge til ved en

Om forfatterne

Else og Erling Zimmer er medlemmer af Pouls Vig Bådelaug. Erling er efterløner og udover at sejle »Vicky« er han skipper for hjemmeværnets patruljeskib af 800 KL i Marinehjemmeværnsflotille 256 i Vordingborg. - Det er min gamle besætning, og dengang, jeg var skipper for den, var Erling min næstkommanderende, skriver Tursejlerens redaktørkollega Kjeld Christiansen. Han laver klubbladet Pouls Vig Nyt, og det er fra bladet, at vi har oplægget til den lærerige artikel.

anden båd, hvis der ikke er plads andre steder. Men spørg alligevel pænt. Er slusen åben, men der er rødt lys, kommer der en lægter, der skal sluses. Erhvervsstrafik har fortrinsret. Når den er på plads, bliver der adgang for lystbåde. Læg mærke til hvem, der sejler ind for dig. På Elben-Lübeck-kanal er det en uskreven regel, at man holder sin pladser. Der er ikke langt mellem sluserne, og det går hurtigt.

Fortøjning i slusen

Skal man sluses ned, fortøjer man ved pullerter på slusekanten. Skal man sluses langt ned, 4-6 meter, flytter man fortøjningen (én for og én agter) til anordningen i slusevægen. Det er et firkantet hul med et 80 mm rundjern. Man kan klare sig med ét hul til begge liner.

Under vor første kanalsejls på nordtyske vandveje» af Ole Koefoed-Olsen. »Sportschiffahrtskarten Binnen 1-4« udgivet af Nautische Veröffentlichung. »Turistinformationer« spørg på landets ambassade.

Under vor første kanalsejls på nordtyske vandveje» af Ole Koefoed-Olsen. »Sportschiffahrtskarten Binnen 1-4« udgivet af Nautische Veröffentlichung. »Turistinformationer« spørg på landets ambassade.

Under vor første kanalsejls på nordtyske vandveje» af Ole Koefoed-Olsen. »Sportschiffahrtskarten Binnen 1-4« udgivet af Nautische Veröffentlichung. »Turistinformationer« spørg på landets ambassade.

Under vor første kanalsejls på nordtyske vandveje» af Ole Koefoed-Olsen. »Sportschiffahrtskarten Binnen 1-4« udgivet af Nautische Veröffentlichung. »Turistinformationer« spørg på landets ambassade.

Udsejling af slusen

Begynd ikke udsejling, før der er givet grønt lys. Tag den med ro, lad de foranliggende starte udsejlingen, så der ikke opstår tumult men en stille og rolig udsejling, og man er på vej til nye natur- og havne oplevelser.

Polsk bureaukrati

Inden vi tog hjemmefra på årets tur, havde vi kontakten den polske ambassade i København for at få at vide, hvordan vi skulle forholde os, når vi sejlede ind i Polen. Her fik vi oplyst, at vi skulle medbringe pas, papirer og en mandsskabsliste i tre eksemplarer. Det skulle vi have klart og så ellers melde os, når vi krydsede den polske grænse, der er markeret med en række gule bøjler.

Hvis grænsepolitibåden lå ved bøje nr. 17, skulle vi sejle hen til den, og hvis den ikke var der, skulle vi ringe til nærmeste grænsestation og melde os. Politibåden lå klar ved den angivne bøje, og vi kunne på lang afstand se, at de havde os i kikkerten, allerede da vi sejlede ud fra Ueckermunde. Så vi lagde til og forklarede, hvor vi skulle hen.

Vi havde tænkt os at sejle til Szczecin, men de syntes bestemt, at vi skulle gå til Trzebiez og tjekke ind ved grænsestationen der. Hjemme havde vi hørt, at maskinpistolerne

ville være fremme, men de var nu skiftet ud med klædelige blå t-shirts. Det virker nu også meget mere venligt.

I Trzebiez fik vi med besvær fortøjet, og da vi endelig var på plads, fik vi besked på at sejle hen til grænsestationen, som lå 20 meter længere henne – og NEJ – vi kunne ikke gå derhen med vores pas og papirer. Vi måtte så gøre, som anvist. Grænsepolitiet havde skam ventet på os, fordi de havde fået en opringning fra politibåden. Omhyggelig gennemgang af pas og papirer, skrive ned i den store bog, tjekke på en pc, og så kunne vi endelig gå for derefter at sejle hen til en ny plads i haven lidt længere inde. Det var vort første møde med Polen.

Nudister i vandet

Inden vi overhovedet kom ind på Oder-Havelkanalen, skulle vi gennem det store sluseværk »Niederfierow«, der imponerer med sine 36 meters slusning. Værket er i øvrigt bygget allerede i 1927, og det er nu så nedslidt, at man er i gang med at opføre et nyt.

Da vi kom ind på kanalen, var den helt anderledes, end vi havde ventet. Vi havde ikke forestillet os, at vi skulle sejle i et fint badeområde med så rent badevand, som det var tilfældet. Mange steder ved bredderne var der en stribe

sand, og her gik folk i vandet for at få en kølende dukkert.

Der kunne man godt trænge til, for luften var 34, mens vandet var 23 grader. Og alle steder, næsten, var det med nøgenbadning. Specielt var der mange lidt ældre mænd, der efter endt svømmetur tørrede deres nøgne kroppe i solen. Vi delte dem i to kategorier: Dem, der vendte ballerne mod os, kalde vi naturister, mens de, der stod med front eller siden til os, måtte være ekshibitionister.

Man skulle være meget opmærksom, for der svømmede både børn og voksne rundt – nogle med gummibåde. Det skal nu siges, at de selv var meget opmærksomme på os.

Tudekoncert i Berlin

Når man kommer ad Oder-Havelkanalen, sejler man ind i Berlin via et stort vandområde med et væld af små og stør-

Nyttig litteratur

»Sejlsads på nordtyske vandveje« af Ole Koefoed-Olsen.

»Sportschiffahrtskarten Binnen 1-4« udgivet af Nautische Veröffentlichung.

»Turistinformationer« spørg på landets ambassade.

Det store sluseværk »Niederfierow« ind til Oder-Havelkanalen.

re havne, hvoraf de fleste er privatejede. Nogle danskere, som vi havde mødt, havde anbefalet os at lægge til i en lille havn ved Daumstrasse 65. Den var ganske vist også privat, men vi blev modtaget, når vi kendte havnen. Vi fandt den let nok efter kortanvisningen og ganske rigtigt – havnemesteren ventede os og hjalp med at lægge til. Den anden danske båd lå lige over for os, så det var godt planlagt.

Da vi var blevet præsenteret for Wolfgang, som havnemesteren hed, og efterhånden også for de andre i havnen, var vi næsten medlemmer af familien. De har den skik, at man giver hånd hver dag, når man mødes første gang.

Wolfgang startede med at spørge til vores planer. Da vi havde fortalt ham, at vi allerførst skulle købe ind, tilbød han at køre os til et godt supermarked og derefter fragte os hjem med varerne. Pæn gestus. Det blev til en del havneøl i skyggen og megen snak aftenen igennem.

Havnen lå godt placeret, fordi der gik bus til en U-bane, som så gik lige ind i Berlin. Nemt! Turen ind i Berlin er en anden historie. Da vi et par dage efter sejlede videre, blev vi hilst farvel med tudekon-

cert og vinken fra de både, der lå i havnen. Jo, vi havde være velkomne, og vi måtte gerne komme igen.

Slusen i Rathenow

Da vi kom til Rathenow, var vi spændte på, om vi skulle gennem byslusen eller den store

Indsejlingen til Szczećin (Stettin). Broen er markeret med en gennemsejlingsbånd på 3,4 m. Vores højde til mastetop er 3,5 m. Derfor havde jeg gjort masten klar til hurtigt at blive taget ned. Men der må have været et hull i vandet, for der var plads nok.

erhvervssluse. Sagen er den, at vi i fjor, efter anvisning, sejlede ind i byen og lagde os til rette lige uden for byslusen. Vi ventede og ventede. Intet skete. Lige ved siden af os var der en kro, og til sidst gik vi ind i kroen for at spørge, om de vidste, hvornår næste slusning fandt sted.

De oplyste, at slusen var ved at blive repareret. På spørgs-

målet om, hvornår den så åbnede igen, var svaret: »Næste år!«. Det måtte lige skylles ned. Så næste morgen måtte vi gennem den store sluse, som absolut ikke er beregnet til lystbåde.

Det var dengang. I år var byslusen åben, og efter at ha-

vandveje gennem byen kom vi igen ud på Havelkanalen og fortsatte den i øvrigt smukke sejlad.

Dannebrog op i Mölln

I løbet af få dage skete det tre gange, at en tysker i havnen henvendte sig til os for at komme i snak med et: »Nå, I kommer nok fra Schweiz«, mens de kiggede på vores flag i agterstavnen. Så kom vi i snak. Der var da også en, der vidste noget om Danmark. Han kendte Velux-vinduer, som han vidste mere om, end vi gjorde. Men ikke noget om Danfoss eller Mærsk. Nej, nej. Derimod var han vild med Mary, sagde han. Så var det anderledes glædeligt at se Pouls Vig-standeren hænge i klubhuset i Lauenburg. Den havde vi foræret dem, da vi var der sidste år.

Da vi senere lagde til i Mölln, kom havnemesteren for at byde velkommen og orientere os om havnens faciliteter. Vi kunne fortælle ham, at vi kendte havnen, for vi havde været der syv gange før. Fem af gangene havde vi endda ligget på samme plads. Så kom Dannebrog op i flagstangen, og så var vi også medlem af den familie. ⚓

»Vickys« spændende fem ugers sommertur

Årets togt gik via Masnedø over Østersøen til Stralsund via Greifswalder Bodden ned mellem fastlandet og Usedom til grænsebyen Trzebiez og ind i Polen. Herfra valgte de at sejle ad Vestoderen, forbi Szczećin (Stettin) til den store sluse »Niederfierow«, som løftede båden 36 meter op på Oder-Havelkanalen. Kanalen førte til det store vandområde ved Berlin. Herfra gik sejladsen ad Havel til Brandenburg og videre til Breiting See, hvor vandvejen deler sig. Man kan enten sejle ud på Elben ad

Mittellandkanalen eller ad Havelkanalen. Else og Erling valgte det sidste og kom ud på Elben via Havelberg. Derefter gik sejladsen på Elben til Lauenburg, hvor man enten kan

sejle videre mod Hamburg eller via Elbe-Lübeckkanalen. »Vicky« fulgte kanalen til Lübeck,

fortsatte til Burg på Femern, hvorpå sidste stop før Pouls Vig blev Vejro.

